

este marele egoist, marele luceafăr. Adică îl trăim pe diavolul înlăuntrul nostru, îl trăim pe luceafăr. Nu trăim smerenie. Smerenia e a lui Dumnezeu, este ceva trebuincios sufletului omului. Este ceva organic. Iar când lipsește, este ca și când ar lipsi inima din organism. Inima dă viață organismului, iar smerenia dă viață sufletului. Prin egoism, omul este de partea duhului celui rău, adică se dezvoltă cu duhul cel rău, nu cu cel bun.

Drept aceea, trebuie să-i învățăm pe copii să trăiască smerit și simplu, să nu caute lauda și pe „Bravo!”. Să-i învățăm că există smerenia, care este sănătatea vieții. Concepția societății contemporane face rău copiilor. Ea are altă psihologie, altă pedagogie, care se

adresează copiilor ateilor. Această concepție duce la samavolnicie. Și vedeți roadele la copii și la tineri. Tinerii strigă astăzi, zicând: «Trebuie să ne înțelegeți!». Însă nu trebuie să mergem noi la ei, ci ne vom ruga pentru ei, vom spune ce-i bine, vom trăi binele, îl vom propovădui, dar nu ne vom adapta duhului lor. Să nu stricăm măreția credinței noastre. Nu se cuvine ca, încercând să-i ajutăm, să dobândim felul lor de a gândi. Trebuie să fim cine suntem și să propovăduim adevărul, lumina.

De la Părinți vor învăța copiii. Învățătura Părinților le va arăta cele despre spovedanie, patimi, răutăți, cum au biruit sfinții răul înlăuntrul lor. Iar noi ne vom ruga ca Dumnezeu să Se sălășluiască înlăuntrul lor.

Sursa: manastireasuruceni.md

PROGRAMUL LITURGIC

Luni 27 octombrie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfântul Cuvios Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor
Marți 28 octombrie	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă 1 noiembrie	08:00	Ceasurile, Sfânta Liturghie și Parastas → Sâmbăta morților – Moșii de toamnă
	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 2 noiembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Galateni 6, 11-18; Ev. Luca 16, 19-31; glas 4, voscr. 10 → Duminică a 22-a după Rusalii (Bogatul nemilostiv și săracul Lazăr)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Srada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

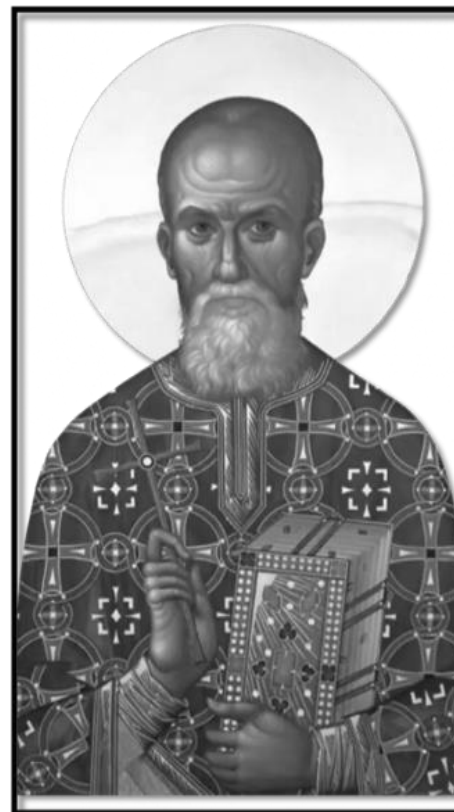
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Totul se așează dacă știi să rabzi și să te încredințezi lui Dumnezeu.”

— Patriarhul Pavle

Nr. 588 / 26 octombrie 2025

SFÂNTUL CONSTANTIN SÂRBU

† 23 OCTOMBRIE

1905–1975

DACĂ ȘTIȚI – DACĂ FACEȚI

A ști este una, iar a face ceea ce știi, este însă, cu totul alta. Știința este primul pas spre mântuire, dar faptele sunt tot drumul până la ea. Știința îl îngâmfă pe om și îl amețește, pe când credința împlinitoare cu fapte îl înalță, făcându-l tot mai smerit, mai îndatorat și mai bun.

Numai ea singură, știința, este totdeauna o gheață; ceea ce o topește și o face apă dulce și bună este căldura faptei. Numai a ști binele este adesea o osândă. A și face este fericirea sufletului sănătos.

Dar, decât a fi un știutor fără faptă, mai bine ai fi un făptuitor fără știință. Căci o înfăptuire curată și smerită a voinței lui Dumnezeu poate înlocui o cultură pretențioasă. Cunoștința, fie ea cât de lăudată, fără trăirea caldă a faptei bune nu va avea niciodată un prea mare preț, poate dimpotrivă!

În Hristos însă, a face înseamnă mai întâi a ști. După cum Dumnezeu

a început facerea lumii mai întâi prin lumină, tot așa nici adevărul credincios nu va reuși să facă vreodată ceva sănătos și vrednic dacă mai întâi nu va căuta să cunoască cum trebuie și când trebuie făcut ceea ce este nevoie să facă. Nu poți face binele decât dacă știi bine.

Fiecare dintre noi suntem datori, față de noi înșine în primul rând, să ne dăm silința ca să știm să deosebim totdeauna care este voia lui Dumnezeu cea sfântă, plăcută și desăvârșită. Să ne dăm silința ca să putem pricepe toate dimensiunile pe care trebuie să se întindă lucrările noastre în slujba lui Hristos și să cunoaștem și dragostea lui Hristos, care întrece orice cuprindere, căci numai așa putem ajunge plini de toată plinătatea lui Dumnezeu (Efeseni 3, 18-19).

Ce minunat este sufletul acela care a ajuns cu Hristos pe locul cel înalt, de unde se văd toate luminos și desăvârșit!

Aceasta înseamnă să fi ajuns în Adevăr, căci Adevărul este cunoașterea înțeleaptă și chibzuită a Binelui. Niciodată nu vei putea fi o călăuză bună pentru alții, dacă mai întâi nu ai o cunoaștere clară a drumului pe care mergi. Un îndrumător îndrăzneț nu este chiar întotdeauna de folos, dar unul înțelept este întotdeauna necesar. Fiindcă în înțelepciune este totdeauna și îndrăzneală, dar în îndrăzneală nu este totdeauna și înțelepciune.

Sunt vremi de mare binecuvântare pentru lucrarea lui Hristos atunci când în fruntea ei se găsesc cât mai mulți bărbați plini de Duhul Sfânt, căci totul este mai întâi înțelepciune, apoi putere.

Este binecuvântată acea familie și biserică ce are în mijlocul ei cât mai multe astfel de suflete care au strălucirea cunoașterii peste toate întinderile faptei. Acolo totul se aseamănă cu revărsarea soarelui peste un hotar de lanuri ce se leagănă sub roduri.

Vai însă acolo unde se muncește fără lumină, unde se știe fără să se facă și unde se face fără să se știe! Ferice este numai acolo unde Adevărul lucrează Dragostea.

Atotînțelepte și Atotputernice, Dumnezeu nostru, Tu, Care ai făcut mai întâi lumina și apoi lucrarea, Te rugăm, dăruiește-ne și nouă, tuturor celor ce suntem ai Tăi, priceperea prin care să putem lucra chibzuit și ordonat tot ce trebuie să facem în orice vreme și în orice loc!

Pentru orice pas, Te rugăm să ne dai lumină, pentru orice loc să ne dai cunoaștere, fiindcă numai știind cum trebuie să mergem, unde trebuie să ajungem și cât trebuie să facem sau să vorbim, vom putea împlini voia Ta și datoria noastră.

Nu lăsa, Doamne Iisuse, niciodată lucrarea Ta pe mâna nechibzuită și pe călăuzirea neluminată! Ci Tu, care ești Izvorul înțelepciunii, dăruiește-ne totdeauna călăuze pline de puterea înțelepciunii, ca să ne învețe să știm

cum să facem voia Ta, în forma cea mai frumoasă și mai caldă. Și dă-ne și puterea de a face ceea ce cunoaștem, potrivit adevărului mântuitor. AMIN.

Sursa: *Sfântul Părinte Constantin Sârbu, Mărturisitor și Martir al Bisericii Ortodoxe Române*, Ediție îngrijită de Pr. Prof. Dr. Marin Cojoc și Lector Dr. Daniela Bordea

SFÂNTUL PORFIRIE KAVSOKALIVITUL 1906 – 1991

PRETUTINDENI SE POATE SFINȚI CINEVA

Este un mare meșteșug să izbândiți sfințirea sufletului vostru. Pretutindeni se poate sfinți cineva. În munca voastră, oricare ar fi ea, puteți să deveniți sfinți. Prin blândețe, răbdare și iubire. Să puneți în fiecare zi un început nou, o nouă dispoziție, cu înflăcărare și iubire, rugăciune și tăcere. Nu să aveți neliniști și să vă doară pieptul.

Se întâmplă, de pildă, să vi se rânduiască o muncă în plus față de datoriile voastre. Nu-i bine să vă mâniați și să vă împotriviți. Aceste tulburări aduc rău în om. Să le socotiți pe toate prilejuri de sfințire. Și încă ceva. Există și un alt câștig: încredințându-vi-se multă treabă, învățați modul cum se face întreaga muncă, sluiți la mai multe ascultări, deveniți mai responsabili. Primiți cunoștințe care mai târziu s-ar putea să vă folosească. Dacă vi se încredințează treburi mai presus de

puterile voastre, puteți să spuneți, totuși – cu noblețe, firește: «Iertați-mă, nu voi putea face această treabă». Dar, puteți și să nu spuneți, și să vă iasă bine toată această osteneală.

Să munciți cu trezvie, simplu, lin, fără frământare, cu bucurie și veselie, cu bună dispoziție. Atunci vine dumnezeiescul har.

Egoismul l-a scos pe om din Rai, este un mare rău. Primii oameni, Adam și Eva, erau simpli și smeriți, pentru aceea trăiau în Rai. Aveau, precum se spune în limbaj teologic, cele dintru început, adică harismele pe care Dumnezeu le-a dat la început, când l-a zidit pe om, adică viața, nemurirea, conștiința, stăpânirea de sine, iubirea, smerenia și celelalte. Apoi diavolul a izbutit să-i înșele prin laudă. S-au umplut de egoism. Însă, firescul omului, așa cum l-a plăsmuit Dumnezeu, este smerenia. În vreme ce egoismul este ceva nefiresc, este boală, este împotriva firii.

Așadar, când noi umflăm în copil acest „super-eu” cu laudele, îi ațâțăm egoismul, îi facem mare rău. Îl facem mult mai ușor influențabil de lucrurile diavolești. Astfel, crescând, îl îndepărtăm de toate lucrurile de preț vieții.

Nu credeți că aceasta este pricina pentru care copiii se pierd, pentru care oamenii se răzvrătesc? Este egoismul, pe care din fragedă vârstă părinții li l-au sădit. Diavolul